

Kenia 2010, Koibakurio School.

Afgelopen zomer ben ik met Ytzen naar Kenia geweest om in samenwerking met de plaatselijke school, die verbonden is aan de kerk, de nieuwbouw van twee klaslokalen te realiseren. De aard van het project spreekt me erg aan. Niet met een hele groep voor de mensen in Kenia iets neerzetten maar juist samen met de plaatselijke bevolking iets ontwikkelen. Het ontvangst, de tijd en de zorg die aan ons wordt besteed door de gemeente die ons ontvangt geeft een veilig en warm gevoel. Al vanaf Nairobi werden we opgepikt vanuit ons gasthuis en begeleid tot we een paar dagen later onze intrek konden nemen in het huis van de pastoor van

de naburige moeder kerk. Wat me als eerste opvalt, is het prettige klimaat en de groene leefomgeving. Wij krijgen hier in Nederland wel eens het idee dat Afrika droog en stoffig is, niets is minder waar. Ik heb in de tijd daar foto's geschoten waarbij het net lijkt of ik ze in Nederland heb gemaakt. De gewassen, de koeien en de wolken komen redelijk overeen. Wat een prachtig land! Mooier nog zijn de verschillen met Nederland; de rode aarde, de hoogte verschillen, de lemen hutjes, het klimaat eigenlijk moet je het zelf ervaren. Dan de mensen, wat een cultuur verschil. Mensen zijn hartelijk en vriendelijk, nemen uitgebreid de tijd voor ons en voelen zich zeer verantwoordelijk voor ons welzijn. De mensen zijn blij ons te zien en willen ons graag aan iedereen voorstellen, wat wij als

bescheiden jongens maar bijzonder vinden. We worden uitgenodigd bij bijzondere gebeurtenissen als een huwelijk en een koehandel ten behoeve van een verloving, en ook de inwijding van een priester. Iedereen neemt de tijd voor elkaar, we voelden ons zeer welkom en genieten van typische Afrikaanse manier van omgang.

Pas na het weekend gaat het echte bouwen van start. De fundi (de bouwaannemer zeg maar) komt vandaag naar het project en wij gaan naar de stad voor de eerste inkopen. We

hebben tot dan toe nog niets gepland en zelf de locatie nog niet gezien maar we vertrouwen op de ervaring van de man die ons begeleid. Hij heeft namelijk al meerdere bouwprojecten meegemaakt. We kopen materialen als zand en hardcore in bij diverse plaatselijke aanbieders en mensen uit het gebied. Pas na het inkopen van het één en ander gaan we kijken op de bouwlocatie, de Koibakurio school. Het is een verzameling langwerpige schoolgebouwen met een op een groot terrein, waar ook het kerkgebouw van Koibakurio op staat. De dakconstructie, voor het gebouw waar wij mee bezig gaan, staat er al omdat hier een tijd geleden vanuit Nederland al opdracht voor is gegeven door African Care. In tegenstelling tot de huidige wat meer langwerpige en relatief lage school lokalen is de toekomstige constructie, hoger en groter. Wij hadden verwacht dat er naast de dakconstructie al een start zou zijn

gemaakt met de fundering maar helaas. Hierbij lopen we misschien tegen de Afrikaans cultuur aan; er is vooraf eigenlijk niet echt iets geregeld, behalve ons ontvangst dan. De dagen hierna verloopt de bouw goed.

Plaatselijk jonglui worden ingezet als arbeid krachten en de fundering van de muur en de vloer krijgt langzaam vorm. We gaan in de direct omgeving opzoek naar de beste bakstenen. Veel mensen bakken als extra inkomsten, als ze de juiste materialen op hun land hebben, bakstenen. Het gebeurt echt op een super traditionele manier, een stapel gedroogde stenen afgedekt met klei, met daaronder een groot vuur. We kopen groot formaat stenen met een mooie rode kleur, net als de aarde. Bij het zoeken naar bakstenen valt mee

opnieuw op dat iedereen elkaar kent en eerst rustig de tijd neemt om elkaar te ontmoeten, zo doen we een hele dag over het bezoeken van maar 3 lokaties! Na een weekje bouwen doemen er problemen op. Voor ons was duidelijk dat wij inclusief het dak gerekend maar ongeveer de helft van de totale bouwsom in zouden brengen. Dit paste ook in het doel van deze missie, namelijk het samen realiseren van het gebouw. Hierover was vooraf wel gecommuniceerd maar door omstandigheden en door misschien wel door culturele aspecten was er geen geld aanwezig voor de bouw en de aankoop van bouw materialen. Het project dreigde hierdoor te stoppen terwijl we daar nog ruim een week zouden zijn. Gelukkig hebben we vanuit Nederland via vrienden en de organisatie nog extra geld kunnen werven om daar uit te geven voor de bouw. Na drie weken van bouwen staan de muren een ruime meter hoog en is de fundering van de vloer gelegd. Het lijkt ogenschijnlijk niet veel maar als ik vertel dat er 10 vrachten met hardcore, een plaatselijke steensoort, in de fundering zijn gegaan. En dat door de hoogte verschil van het terrein soms de muur met fundering wel meer dan een meter in de grond zit en er al duizenden bakstenen zijn gemetseld wordt het duidelijk dat er toch een hoop werk is verricht. Er is vooral kwaliteit geleverd door de kundige fundi. Daarnaast de afbouw zijn al wel een hoop materialen aangekocht, zoals het hout en de wapeningsijzers zijn allemaal al op de locatie aanwezig.

Helaas hebben we het project niet kunnen afronden. We merken wel dat het constante tekort aan fondsen ons een hoop spanning oplevert. Het lijkt soms wel dat de leiders van het project vanuit de school niet begrijpen dat ons geld op is en hun ogen sluiten voor een probleem die wij zien ontstaan met betalingen en stagnatie van het project. Gelukkig kan er na drie weken

wel in een evaluatie van het project alles positief worden afgesloten. Voor de school en haar bestuur is het duidelijk dat er echt zelf aan de slag moet worden gegaan met het activeren van de ouders en andere betrokkenen van de school om zo zelf geld te werven en het project tot een goed einde te brengen. En wij, wij hebben geleerd dat het niet nodig is je altijd zo druk te maken en de stressen, vertrouw maar wat meer op God in plaats van je bankrekening. Hij zal voorzien!

We hebben in het maandje dat we daar zijn geweest zo ontzettend veel mooie mensen ontmoet. De mensen uit de buurt, de verschillende kerken waar we op bezoek zijn geweest, de pastoors en ouderlingen van de kerken, de tientallen kinderen die elke dag kwamen voetballen in onze “voortuin”, de melkboer met zijn prachtige accent, de stokoude meneer die ons groente kwam brengen, de taxichauffeur, de kokkin en haar gezin, de jeugd van de kerk.... Teveel om om te noemen! Stuk voor stuk prachtige mensen! We hebben veel van de cultuur kunnen zien,

meemaken en leren. De toewijding en inzet van de gelovigen aan de kerk is groot en de gemeente is hecht, we kunnen zo ontzettend veel van hen leren.

Een ding avond die me erg is blij gebleven is toen we door een familie uitgenodigd werden om de avond maaltijd bij hun te delen. We kwamen een half uur te laat aan (ja ook wij pasten ons aan☺) Het hele gezin zat in de keuken, een ronde hut met rieten dak. Moeder bij het fornuis en de kinderen, een stuk of 8, hadden allemaal een taak, de één kneden, de andere hout voor het vuur halen, de volgende voor de jongere kinderen zorgen, de ander bakken, bonen uit hun jasje halen en noem maar op. Het was er warm, en rokerig en vooral donker, 1 olie lamp gaf een schemerig licht, kippen liepen rond. Er

werd gepraat en gezongen en natuurlijk gekookt. Uiteindelijk hebben we meer dan drie uur in de keuken doorgebracht. Daarna, gegeten, gezongen en gebeden met elkaar. Opeens mis je dan al je luxe van thuis niet meer, je internet, je centrale verwarming of je eigen appartement maar merk je dat al die luxe maar afleid van wat belangrijk is..het echt samenzijn. Een geweldig mooie ervaring!

Anne

